

Vizorsk, žetrek in soloto
 (zhaja in velja v Mari-
 born brez pošiljanja na
 dom za vse leto 8 gl. — k.
 za pol leta 4 „ — „
 za četr leta 2 „ 50 „

Po pošti:
 Za vse leto 10 gl. — k.
 za pol leta 5 „ — „
 za četr leta 2 „ 50 „

Vredništvo in opravištv
 je na stolnem trgu (Dom-
 plat) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD

Oznanila:
 Za navadno dvestogno-
 vrsto se plačuje
 6 kr., če se tiskajo 1krat,
 5 kr., če se tiska 2krat,
 4 kr., če se tiska 3krat,
 večje pisemke se plaču-
 jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačat-
 kolek (stempel) za 30 k.

Rokopisi se ne vračajo,
 dopisi naj se blagovoljno
 franqujejo.

Št. 116.

V Mariboru 2. oktobra 1869.

Tečaj II.

Česka zmaga.

Poslednje dve volitvi na Českem ste dokončani, račun sklenen, Čehi so slavno zmagali povsod! To je kratko povedano, a obsega pomenljivo važnost.

Za istino, veličastno in vzvišeno je gledati cel narod, ki se mogočnejšemu sovražniku ne udá, ki se s pogumom na življenje in smrt bori za čast svojo in zlato svobodo! In tak pogled smo imeli na Českem. Česki narod je stal nasproti mogočnemu nasprotniku, nasproti vladi, ki ima v roci vsa orožja moči; stal je skoro sam na bojišči, zapuščen od jalovih politikov sorodnih bratov, zasmehován in nerazumljen celo od onih, ki pravijo, da jim je svoboda vseh narodov sveta. Vlada je razpostavila po vsej črti skrivno in očitno svoje bojovnike; ves njen aparat časopisja, domačega in zunanjega, je vdeležil se borbe proti českemu narodu; njeni „neodvisni“ sodniki so z zaporu in strahovitimi kaznimi na denarjih segali po onih narodnjakih, ki so javno izrekli to, kar je narod zdaj s svojimi volitvami potrdil. — Vse tej in drugi sili je česki narod imel nasproti staviti lastno zdravo moč, lastno politično prepričanje, politično zrelost — kakoršne ne nahajamo pri nobenem drugem narodu.

Česki narod velja med slovanskimi narodi za politično najzrelejši. Naš slovenski narod, mnogo manji in morda še v večji nevarnosti svojega obstanka živeč, imel je zanj vselej največ simpatij in jemat si je v zadnjem času na njem izgled svojega delovanja. Vselej smo dogodjaje in gibanja na Českem na tanko in največim interesom opazovali. Vemo, da nam naši nasprotniki, ki so tudi nasprotniki Čehov in vsega Slovanstva, ne bodo pritrčili, ker sploh že Slovanom ne znajo pravični biti: vendar smelo rečemo in izid českih volitev nam to potrjuje: česki narod ni le prvi med slovanskimi, on je med prvimi politično zreli narodi v Evropi.

Pogledimo Francoze, „veliki narod.“ Na čelu svobode so stali. Prišla je čeznje vladna sila, volili so vladno, pokopali lastno svobodo z lastnimi volitvami. In Nemci? Molili so vselej vladen vspeh, vspeh moči. V opoziciji so zmagovali le, kader je bila birokracija z njimi vred v opoziciji. Italijani, strastni, v stranke razcepljeni in med seboj gnjilih elementov polni, niso brez lastnih in tujih vlad dosegli ničesa. In kaj bi bili dosegli Magjari brez svoje bogate, mogočne in čestitljive aristokracije? Itd.

Čehi so zmagali pri volitvah, in kader zmagajo v politiki popolnoma, rekli bodo lahko, da je zmagal česki narod, v pravem pomenu besede.

Slava kličemo Slovenci vrlim Čehom, ker se veselimo njih zmage, ki so nam sorodni bratje; pa veselimo se njih zmage tudi, ker je en del zmage Slovanstva, torej tudi naše. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da Čehom ni zmaga pečena v usta priletela. Česki voditelji in najboljši možje českega naroda niso leta in leta rok križem držali. Niso bili bojazljivi, niso se ozirali na levo in desno, niso oprezovali — kakor včas mi in naši zastopniki. Imeli so en cilj pred očmi in do tega so korakali neustrašeno, niso se dali z ma-

lostimi zadovoljiti, — kakor včas mi in naši zastopniki. Čehi so dokazali svetu in nam, da jih, naj si bodo med seboj te ali one misli, veže in edini ena ideja, ki je v današnjem veku za nje in za nas prva in se glasi: „za narod in domovino!“

Učimo se od Čehov; tako bode zmagala zastava Slave. Naprej!

Slovenski jezik pred celjskimi porotniki!

Zvijanje in iskanje po razlogih, s katerimi bi se mogel slovenski jezik iz c. kr. uradov odgnati, je staro, starejše kakor naša resna borba za jezikovo ravnopravnost. Prijatelji zastarelega nemškega uradovanja so se sicer v tej zadevi kazali malo originalne in njih izgovori so se ponavljali leto za letom, od kraja do kraja. Stereotipne zvijače in pregreški proti postavam pameti, kar se jih je geldé slovenskega uradovanja tekom časa rodilo v uradnih krogih, so znani in slovensko časopisje jih je že čisto krtačilo, v deželnih zborih so bili že več kakor enkrat pobiti. Če mi denes to stvar še enkrat na dan spravljamo, godi se le zato, ker na eni strani borba ne sme prestat, dokler se slovenščini godi krivica, in pa zlasti zato, ker bi želeli, da bi se stari birokratični, odino na jezikovo neznanje s o opirajoči šlendrijan — kakor stenice po posteljni opravi v novo stanovanje — ne prenesel v nove, svobodnomiselne ustanove. Ena teh novih ustanov so porotne sodnije v tiskovnih zadevah, katerim slišimo c. kr. predsednike in državne pravdnike — enkrat v zvezi narodi — toliko opravičene hvale peti in ktere so vistini svobodni besedi odprle pot v Avstrijo. To ustanovo si želimo čisto, brez starega šlendrijana, p o n o v e m kopitu. Ali v Celji vendar še poskušajo s starim kopitom. Ali nesrečno! V pravdi proti kaplanoma Šuču in Kavčiču je stavil njuni zagovornik g. dr. Šurbi prošnjo, naj bi se stavila porotnikom vprašanja v slovenskem jeziku. Sodnija je o tej prošnji sklepala in sklenila, da se vprašanja ne bo de stavila slovenski. Te dni smo zvedeli tudi razloge, s katerimi je g. predsednik pl. Vest pred porotniki opravičeval sodnjiški sklep. Samo v kratkem si jih ogledimo. G. prvosednik je rekel: „Po postavi mora vsak porotnik znati brati in pisati, torej se mora pri vsakom porotniku toliko omike domnevati (voraussetzten), da popolnoma umé nemški jezik.“ To logiko spravljati z izgledi in doslednostimi ad absurdum, bilo bi predober kup. Opomniti hočemo torej le eno, ki se tiče porotne postave same z ozirom na celjske porotnike.

Lastnost porotnikova po postavi izvira 1. ali iz one omike, ktera se sme pri možu domnevati po dodelani maturi ali izpitu maturi ravnovažnem; ali pa 2. iz posestva, od ktere ga se plačuje vsaj 20 fl. direktnega davka na leto.

Ako zdaj pogledamo v zapisnik celjskih porotnikov, našli bomo, da je neprimerno večja večina teh zaupnih mož bila poklicana ex titulo davka

Listek.

Narodopisne slike iz življenja našega naroda.

V. Ženitev.

(Konec.)

Dever predstavi in priporoči nevesto svekrvi in „velikemu očetu.“ tako se namreč ženinovemu očetu pravi, ravno kakor nevestini materi: velika mati, kar sem že omenil. Nevesta prijemša ključe in druge stvari od svekrve poklekne z ženinom vred na hišni prag. Svekrva stopi pred njuju. V eni roki ima kupico vina, v drugi pa ročnik (handtuch). Nevesta: Hvaljen bodi bog in Marija mati! — Svekrva: Na veke bodi hvaljen bog in Marija, hčerko! — Nevesta: Mati, kaj imate v tej kupici? — Svekrva: Vino in pšenico. — Nevesta spusti kak kak denar v kupico, pa nadalje praša: Kaj je še v tej kupici? — Svekrva: Sineki in hčerce. — Nevesta da drugi dar v kupico, pa še v tretje praša: Kaj je še v tej kupici? — Svekrva: Vsaka dobra ljubav, čest in sreča, da bi rabila in plodila tebi in vsem tvojim vse žive dni do velike starosti, vse do pozne smrti. — Nevesta da tretji dar v kupico. Svatje zavrisknejo, godci zagodejo. Svekrva predavša kupico z darovi, s katerimi se jej je sneha „prikupila“, svojemu poleg stoječemu možu, prekriža sneho, ovije ročnik okoli obeh na pragu klečečih, ter nju pod vriskanjem in streljanjem svatov v hišo potegne. Ta običaj je posebno po Istriji razširjen. Nazadnje vrže starešina še kolač čez streho.

Sneha gre najpopreje v kuhinjo. Kuharica jej dá od vsake jedi nekaj poskusiti, ona pa vrže kak dar pod ognjišče. Na to se malko na klop vsede, malega dečarca, navadno od žlahte, ktere ga na svoje krilo vzeme, poljubi in popestuje, in z rutico odaruje. Ta dečarec imenuje se „pokolenček“. Iz kuhinje gre molitvice moleča in za božji blagoslov in dobro srečo proseča v shrambe in v staje, ter tudi tukaj vrže kak mal dar pod jaali.

Pri večerji, ki se zdaj začne, sedé nevestini svatje na gorenjem koncu mize, ravno kakor so na nevestinem domu ženinovi svatje na prvih sedežih sedeli. Tudi tukaj pridejo voglarji pod okno ukat, in sploh se na ženinovem domu pri večerji vse ono ponavlja, kar je na nevestinem domu bivalo.

Ženitvanjski piri se denes navadno v enem dnevu končajo, le pri premožnejših trpe še po dva, po tri dni, le malokedaj tam do petka v jutro, kjer se nazadnje svatom pelinkovec za zajutrak da v pokropčanje pregnanega želodca.

Na Kranjskem dolenskem se ženitev konča z „v odno daritvo“, ki jo je nedavno v „Novicah“ nekdo opisal.

Kedar gre nevesta provokat z ženinom spat, mu mora črevlje sezuti, valjda v znamenje pokornosti. Sezuvša mu črevlje, mora na to paziti, da ona njega preje z roko po zadnjici plajsne, nego on njo, preden v posteljo skoči. Čemu to, tega ne vem.

Sneha kličé svekrvo sploh za mater, svekra pa za očeta.

Gostje so se razšli in ženitev je pri kraji. — Ženin in nevesta sta zakonska, ali kakor njima tudi po nekterih krajih pravijo: „oná dva.“ On, kader o svoji zakonski polovici govori, jo imenuje sploh „moja“, in tudi „moja ta stara“, in ravno tako tudi ona o njem: „moj“ in „moj ta stari.“ Časih on njo tudi za „babo“ ima, in ona njega za „deda“, dasiravno sta še obadva mlada, pa to le bolj v nagajivo-ljubeznjivi smisli. Ni pa vsaka mati žena, in tudi ne vsak oča mož. Pregovor pravi: da mati ni žena, dokler nima hčeri; — in oča ni mož, dokler nima sina. Ta razloček je gotovo malokomu poznan, pa tudi meni je bil dolgo nepoznan. Ta pregovor sem čul na Sotli.

Kader oná dva kamo v opravih gresta, ne gresta drug vstric drugega, nego on gre naprej, ona pa kakih 15—20 stopajev za njim. Od tod pride brž ko ne fraza, ktero imajo tudi Rusi, da ženska gre v „zamož“, t. j. udaja ali mož se. Tudi kedar mati in odrasčen sin kamo v opravih gresta, gre sin naprej in nekoliko stopajev za njim mati.

Po nekih vaseh zagrebške okolice žene svoje može vičejo, to isto se

k častnemu poslu porotnega sodnika. Z ozirom na postavo in na krajne razmere celjske torej vse domneve in posledice, ki se ne naslanjajo na ta premislek, v zraku visé in ne odgovarjajo postavi in dejanskim razmeram!

Pa še en „razlog“ smo slišali proti slovenskim vprašanjem. G. Vestova usta so razlagala: „Sicer pa bi oni porotniki, ki nemški ne umejo, na nobeno stran ničesar ne razumeli, ko bi se jim vprašanja stavila tudi v slovenskem jeziku“. Mislimo, da se ne motimo, ako trdimo, da je s tem razlogom celjska sodnija ponovila ono staro očitjanje, da je slovenski jezik, kakor ga pišemo v knjigah in časopisih, slovenskemu občinstvu nerazumljiv. To očitjanje je menda od slovenske strani že temeljito pobito. Torej ga ne bomo več ometali, ampak slediti hočemo enkrat uradnijam na njih polje. Dato non concessio — da sedanji pismeni jezik ni — „landesüblich“ (v deželi navaden in umljiv), kakor smo že brali po mnogih razsodbah štirskih viših in nižih instanc, mora nam vsaka sodnija priznati, da Slovenec, ali kakor bi ona rekla „der Windische“, ne laja, ampak da govori nek jezik, ki je „landesüblich“. Tega tudi nobena sodnija ni še tajila, da mora s strankami govoriti in obravnavati v „landesüblich“ jeziku, marveč se vsi uradniki oklicujejo na to, da se znajo v dotiki s slovenskimi ljudmi posluževati ljudskega govora; — samo da časnikarske rusko — hrvaščine ne umejo. Gotovo bi se dala, kakor vsak drug jezik, tudi ta uradna „landesüblich“ slovenščina s temi ali onimi črkami zapisati. Dozdaj nam še to pisave ni prišlo nič pred oči — morebiti, ker navadne obravnave pri cesarskih uradih niso javne, ali se javnost toliko za nje ne meni. Porotna sodnija celjska pa je zbrala mnogo občinstva in kar je storila, razvedelo se je po širokem svetu. Zakaj je neki c. k. sodnija celjska opustila to lepo priliko in ni dala vsemu slovenskemu občinstvu izgleda ali muštra, kakovšen je tisti „landesüblich“ jezik, kterega neki vsi uradniki znajo in kterega edinega ljudstvo razume? Kdo za zlodja je silil c. k. sodnijo staviti vprašanja v onem fiktivnem jeziku, kterega mi pišemo, in kdo jej je branil staviti in zapisati vprašanja v „landesüblich“ slovenščini? Ves slovenski svet, ki hoče delati slovenske vloge, bil bi celjski sodniji hvaležen, ko bi bil zvedel za „landesüblich“ jezik, in sodnija — varovateljica pravice — bi bila častno dokazala, da zna Slovenecem t. j. deželnim prebivalcem pravična biti!

Veselilo nas bo, ako bomo mogli pri prihodnji porotni sodbi konstatirati, da če se tudi ne bi ni ustreglo „prenapetim tirjavam nekterih „ultrasov“ in njih jezični mešanici“, se je vsaj ustreglo slovenskemu ljudstvu, katero svoj jezik ljubi, kakoršnega že tudi ima.

Iz deželnih zborov.

Deželni zbor štajerski.

(Deveta seja 29. sept.) Poslanec Herman naznani, da bode deželni odbor interpeliral zaradi novo ustanovljene realne gimnazije v Ptujih, kamor so se imenovali samo učitelji, ki so slovenščine čisto nezmožni. Kako brezobzirno je v tej zadevi postopal deželni odbor, kaže imenovanje prof. Fichtne, ki je iz Celja znan kot strahovit nemškutar in političen razgrajč — njegove pedagogične zmožnosti nam do zdaj še niso prišle ob znanja. — Poslanec Seidel zapriseže in g. Brandstetter podpira svoj predlog, naj ima vsak poslanec med zborovanjem po pet goldinarjev plače na dan. Dozdaj poslanci, ki v Gradcu stanujejo nimajo plače. Brandstetter je govoril, da je govoril, kajti sama „Tgp.“ piše, da Br. ni vedel z razlogi podpreti svojega nasveta. — Skoraj se nam zdi, kakor da bi se hotel Br. sam v Gradec preseliti, ker v Mariboru od dne do dne postaja nemogočnejši. — Stremayr poroča v imenu

najde tudi po nekih krajih Istre, in morebiti tudi še po drugod, za kar pa jaz ne vem.

Ona je luna, on je solnce, ona je megla, on je veter, ona je naklo, on je kladvo, ona je solza, on je oko, z eno besedo nerazdruživa sta. Zakonska razpitanja, ali kakor Murko pravi, da bi šla žena „v pot“ od svojega moža ter se od njega ločila, to so redke prikazni v našem narodu. Nerazdružljivost, nerazpitičnost zakonske zveze se visoko v čišlih drži. — Ravno tako redka, ali še redkejša je v našem narodu zakonska nezvestoba, prešestvo ali kakor Küzmič pravi „praznuvanje.“ Med sto zakonskimi pari jih je morebiti komaj deset, ki pravi pomen teh besed razumejo! — Če pri nas ženska glava poltno greši, greši kot deklica, zapeljana po fantu, skor nikoli pa kot poročena žena. Narobe je v tem pogledu na Hrvaškem, kjer narod v famijlskih zadrugah živi. Deklica zvesto in varno čuva svojo deviško čistoto, in statistično potrjena prikazen je, da je tam najmanj nezakonskih porodov, kjer ljudstvo v zadrugah živi. Če je pa deklica enkrat „snašica“ postala, potem je druga —. Bojé se, ka ne bi pohujšanja delal, pustim to v stran.

Kedar eden ali drugi oudovi, je sploh navada, da preživeči vsaj eno leto za vmrlim tuguje in udovuje; kdor se pred tem časom ženi, o tem pravi svet: ženo v jamo, z drugo na slamo! ter mu to za zlo vzeme.

K koncu vsem zakonskim ta-le svet: varujte se prvega krega, prve svaje, prve nesloge, prvega kujanja; dokler se bodete temu ogibali, bo zakon srečen, kakor litro je pa prvi greh storjen, jih pa cel legion za njim pride. Skušenjaki sicer dé, da imajo ženske take nravi, ki ne dadé možu preje mira, preden se tako ne raztogoti nad njimi, da jih s palico po plečih naplajsa; kajti od moža, kterega ljube, tepenim biti, je za nje neko posebno, se ve da srbljivo poželjenje. Volenti non fit injuria! In ti skušnjaki pravijo nadalje, da naplajšana žena po eksekuciji moža še enkrat bolj ljubi, nego ga je popreje nenaplajšana ljubila. Če je to res, potem je ta prikazen za psihologa gotovo zanimiva in pikantna.

V Zagrebu.

—p.

finančnega odbora o deželnem računu. Dovolí se 5250 gl. za odgojence v vojaških učilnicah, a sklene, naj bi v prihodnje ti doneski sploh nehali. Dovolí se tudi podpora učencem na realki in ubogim učiteljem po deželi. Dr. Schmidt tirja 300 gl. za narodoslovsko društvo, menda zato, da bi mogel zopet g. Schmidt iti kam v tuje dežele študirat, kako se ribe plodijo in morske gobe množé. Nasvet se izroči finančnemu odseku. Nekemu tehničnemu profesorju se potem plača povejša, in dovoli 2500 gl. (500 gl. več kakor lani) za knjižnico na Ivanišči; za Ivanišče sploh 81.939 gl. Potrdé se še nekteri drugi nasveti finančnega odseka in h koncu se deželnemu odboru prepusti smešna prošnja nekterih „štirskih“ literatov, naj bi se njih izdelki igrali na deželnem kazališči. Kakšni morajo biti ti literati in njih duševni otroci (menda bi ne škodovalo, ko bi se nam primerila tiskarska pomota otrobi), kaže dovolj že prošnja sama na sebi. — Prihodnja seja v saboto.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 29. septembra. [Izv. dop.] (Druga porotna sodba proti g. Alešovcu, kot vredniku „Triglava“.) Včeraj se je vršila druga obravnava pred porotniki zoper g. Alešovca, vrednika „Triglava“ zaradi pregreška žaljenja časti c. k. vojske po §. 491 in 493. Prvosodnik sodnije je bil g. Luschin, prisednika gg. svetovalca Kozjek in Perko, državni pravdnik in tožnik g. Lehman, zagovornik obtoženca g. dr. Razlag. Porotniki so bili: gg. Jožef Gregorič, Trdina, Ahčin Gašpar, Kastnar, Streker, Perles Franc, Perdan, Remšak, markí Gozani, Holcer, Tambornino, Koren.

Obravnava se je začela ob 9. uri in končala po prenehanji in odloženji na 4. uro popoldne, ob 1/2 7 uri zvečer.

Kakor po navadi je nagovoril prvosodnik sodnije porotnike in jim razložil važnost njihove naloge, na kar so potem prisegli. Dalje je opominjal prvosodnik občinstvo, da se ima mirno zadržati in nikakor ne izrazovati zadovoljnosti ali nezadovoljnosti. Obravnava je bila, ker je „Triglav“ nemšk list, nemška. Pismena obtožba, ki se je brala, toži g. Alešovca, kot odgovornega vrednika, da je v št. 42. t. l. v članku „Wieder eine Turnfahrt“ (zopet turnarski izlet), v katerem se govori o izletu nemških turnarjev na Janče posebno v Ljubljani pred kasino, žalil čast c. k. vojske ali armade, češ da jej je manjkalo hrabrosti pri kraljevem Gradcu. Pred kasino so namreč dne 23. maja zvečer, — kakor bo čitateljem še v spominu — nekteri oficirji napadli z golimi sabljami dva vinjena kmečka fanta, ki sta s zastavo slovenski pevajoča mimo prišla. Enega teh, Hrastar po imenu, so hudo razsekali, da se je moral odpeljati v bolnišnico. „Triglav“, govoreč o tej stvari, pisal je v omenjeni številki: „Ueberhaupt entwickelten die officiere der hiesigen garnison bei der ganzen affaire eine bravour, die man bei dem andenken an Königgrätz nicht erwarten sollte“ (to se pravi: sploh so pokazali oficirji tukajšnje posadke pri celej tej homatiji tako bravuro (predrznost), kakor bi je ne bilo pričakovati pri spominu na kraljevi Gradcu.) Posebno v teh besedah vidi državno pravdníštvo žaljenje časti c. k. vojske, po §. 491 in 493, kajti pripisuje se v zasramovalnih izrazih c. k. vojski zaničljiva lastnost, da jej je manjkalo poguma. Akoravno je „Triglav“ te besede prekaljal po nagibu g. majorja Maierja, gledé na oficirje tukajšnje posadke, vidi vendar državno pravdníštvo v prej omenjenih besedah žaljenje vse c. k. vojske, in je tedaj dovoljenji vojnega ministerstva tožilo službeno samo od sebe, brez privatnega nagiba.

Prvosodnik potem prebere ves obtožen članek in prične izpraševanje zatoženca.

Jakob Alešovec, 27 let star, neoženjen, pisatelj, je izvršil na ljubljanski gimnaziji 6. razred in potem privatno študiral naprej, ter učil kot odgojitelj. Zdjaj je pisatelj.

Prvosodnik vpraša, kako je prišel članek v tiskarno in kdo ga je pisal?

Zatoženec: Članka nisem pisal sam. Dobil sem ga doma na svoji mizi. Pogledal sem samo napis, in ker mi je bil rokopis znan kot zanesljiv, in se mi je mudilo spisati še prvi članek lista, oddal sem ta rokopis tiskarskemu fantu, ko je prišel, kakor po navadi, po rokopise. Imena ne vem zdaj več, pa bi ga tako tudi ne povedal, ker je to navada pri vredništvih, da se ne izdajajo imena sodelavcev. Odgovornost prevzamem na-se. Rokopis sem sežgal, kakor po navadi.

Prvosodnik meni, da bi bilo bolj varno rokopise hraniti (! — Aj — aj! Pis.), vpraša, kdaj je bral zatoženec članek in kako je s korekturo lista.

Zatoženec: Zvedel sem drugi dan zjutraj po pismu prijatelja, da me major Maier išče in da je že dva gospoda ustavil na cesti misle, da sta pri vredništvu „Triglava“. Svarili so me tudi prijatelji pred oficirji, ki menda nekaj nameravajo proti meni. Poslal sem tedaj po list v administracijo in takrat še le sem bral omenjeni članek. Korekturo berem sam, toda zadajo stran, posebno, če se pozno izstavi, pustim stavcu, ki je zanesljiv in korekturo tudi sam oskrbi. List ima naročnikov okoli 450.

Prvosodnik opominja zatoženca, da ima postavno dolžnost paziti na to, kaj pride v list.

Zatoženec omeni, da se je popravek, kakor ga je želel major Maier, vzel v prihodnji list, in s tem je mislil, da je stvar končana, ker je major izrekel, da hoče odstopiti od tožbe, če se popravek natisne.

Priča g. Blaznik ne ve ničesa povedati, ker nima časa pečati se z rokopisi, ali jih celo prebirati! Pri njem se tiskajo trije časopisi, tedaj ima že samo s temi dosti opravka, ne gledé na druge svoje posle.

Potem se prebere več dotičnih uradnih spisov, med temi tudi dovoljenje c. k. vojnega ministerstva k tožbi.

Državni pravdnik Lehman prične na to svojo ustmeno zatožbo in govori z veliko gorečnostjo, včasih skoraj s strastnim glasom blizu tako-le: